

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.573 van 4 april 2000
in de zaak A. 86.128/VII-19.220.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. LAMON,
kantoor houdende OUDENAARDE,
Kattestraat 41

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Roemeense nationaliteit, op 17 augustus 1999 heeft
ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van de beslissing van de Minister van
Binnenlandse Zaken van 21 juni 1999 houdende weigering
tot machtiging van voorlopig verblijf, op dezelfde dag
aan de verzoekende partij betekend;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat I. HEMERYCK die, loco Advocaat J. LAMON verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 2 mei 1993 en politiek asiel aanvraagt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 1994 een beslissing tot weigering van verblijf neemt, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat verzoeker op 21 januari 1998 een tweede asielaanvraag indient, waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 mei 1998 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf neemt, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt op 5 februari 1999; dat verzoeker op 1 februari 1999 bij de burgemeester van de stad Oudenaarde een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indient, op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de Minister van

Binnenlandse Zaken op 21 juni 1999 het verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaart;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

"Reden(en) : Dat betrokkene de omzendbrief van 15/12/1998 (B.S. 19/12/1998) inroept over de toepassing van art.9§3 van hogergenoemde wet, maar de facto zich beroept op de omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning van 30/09/1997 (B.S. 14/11/997). Dat betrokkene niet kan worden geregulariseerd in toepassing van deze laatste omzendbrief, omdat (B. Procedure) de vreemde partner zijn aanvraag enkel kan indienen cf. art.9§3 indien deze op dat moment reeds gemachtigd is tot verblijf. Aangezien dit voor betrokkene niet het geval is, moet de aanvraag cf. art.9§2 van de vreemdelingenwet worden ingediend.

Dat ook cf. de omzendbrief van 15/12/1998 er geen regularisatie mogelijk is. Zo diende betrokkene 2 asielaanvragen in, welke samen geen 5 jaar hebben geduurd, wat volgens de omzendbrief van 15/12/1998 de minimumvoorwaarde is om een regularisatie mogelijk te maken.

Verder zijn ook de aangehaalde elementen - zoals dat betrokkene Nederlandse taallessen en andere cursussen volgde, dat hij werk zocht of zicht heeft op werk, en dat hij samenwoont met een Belgische onderdane - niet voldoende of uitzonderlijk om een regularisatie mogelijk te maken.

Het staat betrokkene vrij in regelmatige omstandigheden terug te keren om zich te beroepen op hogergenoemde omzendbrief van 30/09/1997 (B.S. 14/11/1997).".

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat betreft de tweede schorsingsvoorwaarde, luidens het arrest nr. 80.941, gewezen door de algemene vergadering van de Raad van State op 14 juni 1999, dient te worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van een uitdrukkelijke weigeringsbeslissing waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, vatbaar is voor schorsing; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging voor verzoeker immers alsnog een nuttig effect kan teweegbrengen, onder meer doordat wanneer verzoeker een nieuwe aanvraag zou indienen, die aanvraag niet afgewezen kan worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest;

Overwegende evenwel, dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet opschortend werkt ten aanzien van een eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten; dat de gebeurlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing er niet toe kan leiden dat verzoeker een de facto verblijfsrecht zou bekomen dat hij vóór het nemen van de bestreden beslissing niet had;

Overwegende dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in wezen betrekking heeft op het naar aanleiding van de afhandeling van verzoekers asielaanvraag afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dat inmiddels definitief en uitvoerbaar is geworden; dat het aangevoerde nadeel derhalve niet het gevolg is van de bestreden beslissing; dat verzoeker derhalve niet heeft aangetoond op welke wijze de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD** (vier april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.))